

[Statsministeren]

sædvanlig praksis, det ville være vældig besværligt.

Dette er en ganske usædvanlig sag. Det er den, fordi de to regeringspartier har haft den opfattelse – og den synes jeg man må respektere; man kan være uenig, men man må respektere den – og regeringen har samme opfattelse, at der med den pågældende lov er tale om et særdeles vidtgående indgreb i det system, som Folketinget ellers har opbygget i den nuværende udlændingelov. Det tør siges, at vi har haft debat og strid om det, og vi ser forskelligt på det, men det er altså regeringens opfattelse.

Ikke desto mindre har regeringen ved socialministeren fuldstændig korrekt tilkendegivet, at når en sådan lov er vedtaget, ser vi det som vores parlamentariske forpligtelse at drage omsorg for, at den bevillingsmæssige side af sagen kan blive bragt i orden, og det er sket gennem fremsendelsen af aktstykket til Finansudvalget. Vi har haft den naive tro, at man måtte kunne gå ud fra, at de medlemmer, som her i salen har stemt for loven, via de samme partigrupper repræsenterer i Finansudvalget uden videre ville støtte aktstykket. Det tror jeg for resten også vil ske, når vi kommer til det i næste omgang, ellers mener jeg, der er forfærdelig uorden i det hele.

Socialministeren har som regeringen følt at have et ansvar for at give Folketinget mulighed for at bringe den bevillingsmæssige side i orden. Folketinget ville ikke være tjent med, som det hedder i betænkningen, at socialministeren valgte at ignorere de bevillingsmæssige konsekvenser af Folketingets lovgivning. Det har vi heller ikke gjort, men vi undlader at stemme om et øjeblik, og det synes jeg er helt logisk, for flertallet må da bære sit ansvar.

Dette her er jo en langt, langt blidere situation end f.eks. den, som nu og da har foreligget, når partier – endog store partier – på trods af at de har stemt for utallige poster i forbindelse med lovgivning, som er indholdt i finansloven, desuagtet til sidst stemmer imod finansloven, altså ønsker at få finansloven stemt ned. Sikke noget! Det er en anden historie. Dette er en langt mildere, blid og elskværdig optræden fra regeringspartierne side.

Vi tilkendegiver en vis konsekvens i vores holdning:

Vi har stemt imod loven, og derfor synes vi, det vil være korrekt, at vi også stille og roligt

undlader at stemme for det bevillingsmæssige. Men vi foretager os intet aktivt for at hindre, at det bevillingsmæssige bliver bragt i orden, flertallet skal være hjertelig velkomment til at bringe det bevillingsmæssige i orden i overensstemmelse med den lovgivning, et flertal her i salen har vedtaget.

(Kort bemærkning).

Ebba Strange (SF):

Statsministeren sluttede sit indlæg med at drage en parallel til den situation, at et parti skulle stemme imod finansloven, selv om det har fået vedtaget nogle ændringsforslag. Jeg betragter det stadig som en ejendommelig udlægning af parlamentarismens fundament af en person, der har været statsminister i nu snart 10 år. Den regering, som til enhver tid sidder på taburetterne, har pligt til at administrere den lovgivning, som et flertal i dette Ting vedtager, uanset hvor stort eller lille dette flertal måtte være, og uanset om regeringspartierne er med i dette flertal eller ej. Sådan er det, og derfor er det en uhørt og uholdbar situation, hvis regeringen opretholder sit standpunkt.

Så sagde statsministeren – og det var det, der fik mig til at reagere omgående – at hvis man ikke støttede bevillingen i Finansudvalget, måtte loven ophæves. Hvad i alverden er dog det for noget? Allerede da socialministeren fremlagde sit aktstykke, stillede jeg spørgsmålet: Hvordan kan regeringen på nuværende tidspunkt vide, hvor mange sager der vil blive overført til Dansk Flygtningehjælp i løbet af 1992? Hvor mange personer vil få humanitær opholdstilladelse, og hvor mange vil få asyl? Det ved regeringen ikke, og derfor ved den heller ikke, om det lige præcis er det beløb, den har brug for for at opfylde sine forpligtelser.

Vi støttede aktstykket, fordi vi gik ud fra, at der måtte være nogle beregninger, som Socialministeriet havde gået grundigt igennem. Men logikken holder ikke, statsminister! Loven er vedtaget, den vil stadig være i kraft, og regeringen har det administrative ansvar.

Statsministeren (Poul Schlüter):

Ja, men vi skal også nok bringe orden i sagerne, og jeg kan tilkendegive allerede nu, at regeringspartierne agter at gøre det ved at stemme for finansloven til december.